

kann lesa alla staðni, um hvussu man kann fyrbyrgja bróstrkrabbba..... so eg havi hvørja ferð hug til at skræða øll hesi bløðini, har eg síggi øll hesi góðu ráðini

Tað ringasta

At hava børn/smábørn og fáa staðfest krabbamein er ikki ein góð samanseting. Hugsaði tað fyrstu tíðina alla alla tíðina um børnini. Eg eri ikki bangin fyri at doyggja sjálv, men helt og haldi enn ikki, at børnini, sum tá vóru 2, 8, 12 og 15 ár, vóru klár at missa mammu sína.

At siga fyri børnunum, at mamman er álvarsliga sjúk, hevur heilt klárt verið tað ringasta í øllum forløbinum. Eg og maðurin samlaðu trý tey elstu børnini og fortaldu teimum, at lækarnir høvdu funnið krabbamein í bróstinum hjá mær, og at næsta hálva árið ella so fór alt at verða øðrvísi heima hjá okkum, við skurðviðgerð, kemo, strálrir osfr.

Havi aftaná tosað við børnini um tað, og tann elsti (15ár) helt í fyrstuni, at vit skuldi skiljast, tann næstelsti (12ár) helt, at vit skuldu hava eitt barn aftrat, og dóttirin (9ár) fór at gráta beinanvegin.

Sum tíðin nú hevur gingið, og kemoviðgerðin ikki var so ring, sum eg hevði væntað, og alt faktiskt hevur gingið væl, so hevur hetta ikki ávirkað børnini so nógv - lívið hjá børnunum er ikki broytt so nógv. Tó var eg meira heima um dagarnar, og haldi eg, at børnini vóru ordiliga glað fyri tað

Eg eri persónliga kristin, og hjálpti trúgvn mær nógv ta fyrstu tíðina, og tað, at nógv fólk bóðu og biðja fyri mær, hjálpir eisini nógv - og eri eg vís í, at hetta eisini hevur hjálpt okkum nógv sum familja gjøgnum hesa tíðina, og at alt hevur gingið so gott, sum tað hevur gingið, hóast alt.

Veit gott, at eingin eigur dagin í morgin, og at eg noyðist at taka ein dag í senn, men tað eri eg aaalt for ótolin til, eg vil hava ár í senn.....

Halla Nolsø Poulsen,
bróstrkrabbamein í okt ´14, sum
37 ára gomul

- Hart fyri tey avvarðandi

At verða avvarðandi til ein krabbameinssjúkling er hart. Tann sjúki hevur "loyvi" at fella í fátt og hevur kanska ring hjáárin av viðgerðini, meðan makin/tey rundanum

mugu klára familjuna og fáa gerandisdagin at koyra so trygt sum gjørligt fyri børnini.

Hjá okkum var tað so ómetaliga heppið, at hvørja ferð eg fekk kemo, so komu antin míni foreldur ella verforeldur (til síðst bara ein av ommunum ella abbunum) og hjálptu við tí dagliga í nakrar dagar. Tá mamman liggur sjúk í songini og pápin kanska er stúrin og hevur nógv at hugsa um, so var tað gull vert, at onkur var har at geva umsorgan og uppmærksemi til børnini.

Man kann næstan fara so langt sum at siga, at tað var heppið, tí hetta gjørdi at børnini og ommurnar/abbarnir á henda hátt fingi skapt eitt band, sum tey annars ikki høvdu havt á sama hátt. Av tí at vit búðu niðri, so sóust við næstan bara í ferium, og børnini vóru so lítil, at tey ikki ordiliga høvdu etablerað eitt samband tá.

At missa hárið

At missa hárið var fyri meg ikki nakað stórvegis tap. Havi sum ung havt "trimmað" hár í eitt langt tíðarskeið, og tað var so sera lætt og mær dámdi tað væl. Tó, sum mamma at smábørnum og við einum starvið, har ein er í samband við nógv ymisk fólk, var tað ikki ein stíllur, ið hóskaði.

Tá hárið byrjaði at detta av, tóku vit børnini við á vesið, og so trimmaði maðurin tað, ímeðan tey sóu, so tey ikki skuldu blíva kløkk. So longi eg enn hevði eygnavippur og -brýr, kendi eg meg væl. Var í húgvu, tá eg var úti - tað var vetur, so tað var ikki lægið - men onkuntíð tá eg heintaði børnini á stovni, mátti eg úr húgvuni, meðan eg var inni. Nú langa tíð aftaná hevur dótturin fortalt, at ein drongur í barnagarðinum hevði sagt við hana, at "mamma tín líkist einum manni".

Herfyri gingu vit túr úti, og maðurin, ið rakar hárið av hjá sær, hevði gloymt húgvuna. Sigur, at tað er ótrúligt, sum man er kaldur um høvdið, tá man onki hár hevur. "Eg veit", kundi eg svarað.

Hvussu nógv konur kunnu føla við manni sínum har?

Borghild Andreassen,
bróstrkrabbamein í januar ´16,
sum 41 ára gomul

- Høgra bróst byrjaði at vaksa

Eg fór til kommunulæknan, tí høgra bróst byrjaði at vaksa, nokkso skjótt eisini, og tað virkaði til, at tað fylltist við vætu. Kommunulæknin visti ikki, hvat tað kundi vera, tað kundi líkst eini infektión, men eg hevði ikki febur, so

ein ávísing bleiv send til Landssjúkrahúsið, at fáa hetta kanna og møguliga dreina vætuna.

Eg fái so boð at mæta til mammografi. Tá er bróstið sera hovið, tað er eisini eymt, tí húðin strammar.

Eg síggi røntgenmyndina og fái eisini at vita, at tað ikki er rætt, at tað alt er so kompakt, at strálrirnar ikki sleppa ígjøgnum. Eg fái so at vita, at røntgenlæknin er her, so eg skal beinleiðis víðari til ultraljóð.

Røntgenlæknin sigur beinanvegin, at hetta sær ikki gott út. Eg mótmæli eitt sindur, men hann sigur, at har er okkurt, sum skal fjernast. "Tá bróstið veksur, er tað ikki góðartað".

Hann skannar so væl og leingi, eg bara hugsu um, hvussu langa tíð hetta tekur, og ljóðið frá scannarinum irriterar meg. Hann tekur eisini nakrar biopsiir. Síðani lat eg med í aftur, og røntgenlæknin sigur, at tey hava tosa um tað og lagt ein plan og meiningin er at eg skal byrja uppá kemo sum skjótast. Eg skal rokna við 8 viðgerðum í 6 mánaðir, og eg skal nokk eisini hava strálrir, aftaná at eg eri blivin skurðviðgjörd. Men fyrst skuldi eg ein túr í CT skannarin, fyri at síggja, um tað var farið víðari frá lymfunum.

Síðani skuldi eg fáa tíð hjá skurðlækna og onkolog.

Røntgenlæknin gjørdi mær greitt, at eg skuldi ikki hugsa um nakað, tey skuldi nokk taka sær av øllum; eg skuldi bara fara heim og fortelja tað fyri mínum nærmastu. Røntgenlæknin gjørdi mær greitt, at eg skuldi ikki hugsa um nakað. Hann skuldi nokk taka sær av øllum; eg skuldi bara fara heim og siga tað við tey nærmastu.

Makin ofta gloymdur

Stutt eftir at eg var byrja í kemoviðgerð, eru eg og maðurin á veg inn í ein handil, í hurðini mæta vit einari kvinnu eg havi arbeitt saman við. Hon steðgar okkum og spyr, hvussu tað gongur, hvussu eg havi tað og virkar áhuga at hoyra um viðgerð og annað.

Hon hevur hoyrt frá einari av mínum vinkunum, at eg havi fingið bróstrkrabba. Knappuliga vendir hon sær ímóti manninum hjá mær og spyr: "Hvussu hevur tú tað?"

Hann blívur púra paff, sigur so: "Jú takk, eg havi tað eisini gott." Hon sigur so: "Ja makin verður ofta gloymdur. Hann noyðist at vera tann sterki, tann sum stuðlar, men hann hevur eisini brúk fyri stuðli."

Hetta hevði eg ikki hugsa um, men hugsaði ofta um tað seinni. Hvørja ferð eg spurdi mannin, segði hann: "So leingi tú sigur, at tú hevur tað gott, so havi eg tað eisini gott eftir umstøðunum."